

Arrest

nr. 125 791 van 19 juni 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 28 maart 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 maart 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 april 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 24 april 2014.

Gelet op de beschikking van 15 mei 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 juni 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die loco advocaat M. CASSIERS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is.

De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het relaas duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele argumenten bij die

de desbetreffende vaststellingen weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven. Hij beperkt zich louter tot het herhalen van eerder ongeloofwaardig bevonden verklaringen en het minimaliseren en vergoelijken ervan.

Verzoekers gebrekkige kennis omtrent de twee strafzaken waarin hij valselijk wordt beschuldigd, ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas. De vaststelling dat verzoeker niet weet wie de andere verdachten zijn in de moordzaak, hij niet weet of er al een vonnis is uitgesproken in de twee strafzaken, hij de naam niet kent van de bevoegde magistraat van beide rechtszaken en hij wat betreft de tweede strafzaak niet weet wanneer B.M. deze klacht tegen hem heeft ingediend, wijst op een desinteresse in zijn hoofd die niet te rijmen valt met het voorhanden zijn van de door hem beweerde vrees voor vervolging. Deze vaststelling klemt des te meer nu uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker nog met verschillende familieleden in Bangladesh telefonisch contact heeft. Van een asielzoeker kan worden verwacht dat hij of zij geregeld pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn of haar persoonlijke problemen. Actuele informatie is immers van primordiaal belang om de door verzoeker geschetste vrees in te schatten. Het feit dat hij nalaat dit te doen wijst op een gebrek aan interesse bij verzoeker en doet ernstige twijfels rijzen over de ernst van zijn ingeroepen vrees voor vervolging. De door verzoeker in onderhavig verzoekschrift ontwikkelde argumentatie dat zijn zus en schoonbroer zich snel geïntimideerd voelden door de lokale politie en aanhangers van de Awami League omdat ze zich wilden informeren en zijn advocaat er hierdoor uiteindelijk ook de brui heeft aan gegeven, neemt de Raad niet aan. Dit betreft immers niet meer dan een blote bewering. Bovendien is het de taak van een advocaat om de belangen van zijn cliënt te behartigen en informatie in te winnen waar nodig. Dat hij er zomaar de brui heeft aangegeven omdat hij zich geïntimideerd zou voelen, is ongeloofwaardig.

Daarnaast moet worden vastgesteld dat verzoeker evenmin weet wat er precies met de gronden van zijn vader is gebeurd. Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift louter tot het vergoelijken en minimaliseren ervan zonder evenwel concrete elementen aan te halen die deze vaststelling weerlegt of er een aannemelijk verklaring voor geeft. Verzoeker legt bij zijn verzoekschrift fotokopieën neer van de eigendomsdocumenten van de grond. De Raad hecht hieraan echter geen bewijswaarde gezien fotokopieën mits knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn.

Het feit dat verzoeker analfabeet is, biedt geen verschoning voor de in zijn hoofd vastgestelde onwetendheden. Verzoeker kon immers meer uitleg vragen aan zijn familie waarmee hij nog contact heeft. Bovendien wordt in de bestreden beslissing vastgesteld dat geen enkele van de gerechtelijke documenten die verzoeker voorlegt een certified copy is en dat de "order" die verzoeker heeft neergelegd zelfs gemanipuleerd is. Deze vaststelling, dewelke verzoeker in zijn verzoekschrift geenszins weerlegt, doet verder afbreuk doen aan diens geloofwaardigheid.

Het relaas is ongeloofwaardig en kan als dusdanig geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Van ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, zoals opgenomen in de definitie van de subsidiaire bescherming uit artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet, kan, met verwijzing naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) inzake artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM) slechts gewag worden gemaakt indien de slechte behandeling een "minimum level of severity" bereikt, waarvan de beoordeling afhankelijk is van alle omstandigheden van de zaak (zie EHRM, *Ierland t. Verenigd Koninkrijk*, 18 januari 1978, § 162). Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu RvS 25 september 2002, nr. 110.626>). Verzoeker verwijst ter zake naar informatie aangaande de algemene veiligheidssituatie in Bangladesh, doch slaagt er niet in deze informatie op zich te betrekken. Het verwijzen naar algemene informatie op zich volstaat niet om het hoger beschreven risico aan te tonen. Dit risico dient in concreto te worden aangetoond. Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas slaagt verzoeker daar niet in.

Artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Bangladesh, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit de

door verzoeker bijgebrachte informatie blijkt echter niet dat er in Bangladesh sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Ook de commissaris-generaal beschikt niet over aanwijzingen waaruit zou moeten blijken dat er in Bangladesh sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Dat in de bestreden beslissing niet naar andere verslagen en rapporten over de algemene veiligheidssituatie in Bangladesh verwijst, doet aan bovenstaande vaststelling geen afbreuk en betekent niet dat de beslissing onafdoende gemotiveerd zou zijn.

Het voorgaande volstaat om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Bangladesh.”

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2, van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden. (RvS arrest nr. 227.364 van 13 mei 2014; RvS arrest nr. 227.365 van 13 mei 2014)

1.4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 22 april 2014, voert verzoekende partij aan dat betreffende de geloofwaardigheid van haar relaas er te veel kennis wordt geëist over de strafzaken, temeer zij analfabeet is. Zij vervolgt dat er voorbij gegaan wordt aan haar verklaring dat zij en haar broer onmiddellijk het dorp verlieten nadat zij beschuldigd werden van de moord op S., zodat zij niet van alles op de hoogte waren en zijn en niet meer geïnformeerd zijn. Verzoekende partij stelt nog dat zij een advocaat had maar dat deze er de brui aan gegeven heeft. Bovendien is zij van oordeel dat het onredelijk is dat zij de naam zou moeten kennen van de magistraat in haar strafzaak. Verzoekende partij wijst er nog op dat zij gecertificeerde fotokopies van de eigendomspapieren heeft ingediend en dat zij deze documenten niet in origineel kan voorleggen omdat zij nog altijd hopen de grond terug te krijgen.

1.4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen valabele argumenten bijbrengt die de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en de in de beschikking opgenomen gronden ontkrachten. Zij beperkt zich immers louter tot het volharden in enkele van de in haar verzoekschrift aangevoerde middelen. Zo houdt verzoekende partij vol dat er te veel kennis wordt geëist over de strafzaken, temeer

zij analfabeet is. Echter, zoals reeds in de beschikking werd opgenomen, biedt deze uitleg geen verschoning voor de vele onwetendheden in haar hoofd. Verzoekende partij kon immers meer uitleg vragen aan haar familie waarmee zij nog contact heeft. Dat zij en haar broer onmiddellijk het dorp verlieten nadat zij beschuldigd werden van de moord op S., zodat zij niet van alles op de hoogte waren en zijn en niet meer geïnformeerd zijn, neemt evenmin weg dat verzoekende partij zich niet achteraf zou kunnen informeren over de evolutie van haar persoonlijke problemen, een vlucht uit het land van herkomst omwille van een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade is immers een fundamentele beslissing waarvan redelijkerwijze kan aangenomen worden dat dergelijke beslissing valt op een moment dat de persoon op de hoogte is van zijn zaak, en eveneens kan aangenomen worden dat de zaak verder opgevolgd wordt. Uit haar verklaringen blijkt bovendien dat zij nog met verschillende familieleden in Bangladesh telefonisch contact heeft waardoor kan worden verwacht dat zij beter op de hoogte is van de strafzaken die tegen haar lopen. Actuele informatie is immers van primordiaal belang om de door verzoekende partij geschetste vrees in te schatten. Het feit dat zij nalaat dit te doen wijst op een gebrek aan interesse bij verzoekende partij en doet ernstige twijfels rijzen over de ernst van haar ingeroepen vrees voor vervolging. Waar verzoekende partij overigens laat uitschijnen dat zij enkel de naam van de magistraat in haar strafzaak niet wist, gaat zij voorbij aan de in de bestreden beslissing gedane vaststelling en de in de beschikking opgenomen grond, namelijk dat zij evenmin wist wie de andere verdachten zijn in de moordzaak, zij niet wist of er al een vonnis is uitgesproken in de twee strafzaken en zij wat betreft de tweede strafzaak niet wist wanneer B.M. deze klacht tegen haar heeft ingediend. Waar verzoekende partij nogmaals aanhaalt dat zij een advocaat had maar dat deze er de brui aan gegeven heeft, herneemt de Raad dat dit een loutere bewering betreft. Bovendien gaat verzoekende partij met haar verweer volledig voorbij aan de vaststelling dat geen enkele van de gerechtelijke documenten die zij voorlegt een certified copy is en dat de "order" die verzoekende partij heeft neergelegd zelfs gemanipuleerd is. Deze vaststelling hypothekeert verder de geloofwaardigheid van haar asielrelaas.

De opmerking van verzoekende partij dat zij gecertificeerde fotokopies van de eigendomspapieren heeft ingediend en dat zij deze documenten niet in origineel kan voorleggen omdat zij nog altijd hopen de grond terug te krijgen, doet geen afbreuk aan de vaststellingen dat geen geloof wordt gehecht aan haar relaas gelet op de vele onwetendheden over de voorgehouden problemen en het gebrek aan documenten waaraan objectieve bewijswaarde kan worden toegekend.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Bangladesh.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juni tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS